

TRINN ÜGYVÉDI IRODA

H-1052 Budapest, Váci utca 18.

tel.: + 36 1 266 2223, 266 4923; fax: + 36 1 266 9158; e-mail: trinn@t-online.hu

Alkotmánybíróság

a

Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság útján
útján

Budapest

elsőfokú ügyszám: 25M3148/2014.

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám: IV / 130 - 0 / 2019	
Érkezett:	2019 JAN 21.
Melléklet:	4 db
Kezelőiroda:	lu

Tisztelt Alkotmánybíróság!

FŐVÁROSI KÖZIGAZGATÁSI ÉS MUNKAÜGYI BÍRÓSÁG	
MUNKAÜGYI ÜGYSZÁK 3.	
FŐLAJSTROMSZÁM	KEZDŐIRATON:
Postán/Gyűjtőládán/Személyesen/E-mailen/Faxon/Leírat/Kézbesítéssel	
Érkezett:	2018 -12- 28
PÉLDÁNY:	4
MELLÉKLET:	KÖZTÜK
FŐLAJSTROMSZÁM:	UTÓIRATON:

Alulírott [redacted] kérelmező, a csatolt meghatalmazással igazolt jogi képviselőm, dr. Metzinger Péter ügyvéd útján, a **Kúria Mfv.I.10.452/2017/4. sorszáma** – jogi képviselőmnek postai 2018. október 30-án kézbesített – **Ítéletének** (a továbbiakban: **Ítélet**) az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés *d*) pontja szerinti felülvizsgálata iránt, az Alkotmánybíróságról szóló törvény 2011. CLI. törvény (a továbbiakban: **Abtv.**) 27. §-a alapján, a törvényes határidőn belül az alábbiak szerinti

alkotmányjogi panaszt

terjesztem elő:

Kérem a T. Alkotmánybíróságot, hogy az alább kifejtett indokok alapján a Kúria Ítéletét szíveskedjék az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés *d*) pontja és az Abtv. 27. §-a alapján az Alaptörvény VI. cikk (1) és (3) bekezdéseire, valamint a XVII. cikk (3) bekezdésére figyelemmel felülvizsgálni, és szíveskedjék az Ítéletet az Alaptörvény 24. cikk (3) bekezdés *b*) pontja alapján megsemmisíteni.

A kérelmező az alábbiak szerint állítja, hogy az Ítélet sérti az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdésében rögzített, magánélet tiszteletben tartásához, továbbá az Alaptörvény VI. cikk (3) bekezdésében rögzített, személyes adatok védelméhez való jogát. A kérelmező állítja továbbá, hogy az Ítélet sérti az Alaptörvény XVII. cikk (3) bekezdését, mert megtagadta a kérelmezőtől mint munkavállalótól a méltóságát tiszteletben tartó munkafeltételek munkáltatóval szembeni kikényszerítését.

A kérelmező az alábbiak szerint azt is állítja, hogy a Kúria panaszolt Ítéletének alaptörvény-ellenessége érdemben befolyásolta az Ítélet rendelkező részét: az Alaptörvénynek megfelelő jogalkalmazás esetén a kérelmező a munkaügyi perben nem lett volna peresztes. A kérelmező azt is határozottan állítja, hogy a jelen panasz alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést vet fel, jelesül azt, hogy a munkáltató jogosult-e a kógens magyar jogszabályi rendelkezések adta kereteken túl, saját diszkrecionális döntése keretében a munkavállalóit további személyes adatok közlésére kötelezni, illetve jogosult-e a személyes adatai közlését – a személyes adatok védelmére vonatkozó jogára hivatkozással – megtagadó munkavállalóval szemben munkajogi szankciót alkalmazni? A kérelmező szerinti ezen alapvető alkotmányjogi

jelentőségű kérdésre egy jogállamban határozottan nemmel kell felelnie, a Kúria panaszolt Ítélete szerint viszont igen.

A kérelmező a panasz részletes indokolásaként az alábbiakat adja elő:

I. Alaki legitimáció

1. A Kúria Ítélete hatályában fenntartotta a Fővárosi Törvényszék 8.Mf.680.579/2016/4. számú jogerős ítéletét, mely helybenhagyta a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságnak a 25.M.3148/2014/33. sorszámú, a kérelmező mint felperes által a [REDACTED] alperes ellen felmondás jogellenességének megállapítása iránt előterjesztett keresetet elutasító elsőfokú ítéletét.
2. Tekintettel arra, hogy az Ítélet a kérelmező mint felperes által előterjesztett munkaügyi keresetet véglegesen elutasította, mégpedig a lentebb részletezettek szerint alaptörvény-ellenesen, az Ítélet a kérelmezőt közvetlenül érinti, ezért az Ítélettel szemben a kérelmező jogosult panaszt előterjeszteni az Abtv. 27. §-a alapján.

II. A panasz formai befogadhatósága

3. A munkaügyi perben az Ítéletet postai úton 2018. október 30-án kézbesítették a kérelmező alulírott jogi képviselőjének, mire tekintettel a jelen panaszt az Abtv. 30. § (1) bek. szerinti 60 napos törvényes határidőn belül terjeszti elő.
4. A Kúria felülvizsgálati eljárásban meghozott Ítéletével szemben egyéb jogorvoslatnak – a jelen alkotmányjogi panaszt kivéve – helye nincs.
5. A jelen panasz előterjesztésének formai feltételei tehát teljesülnek.

III. A panasszal támadott bírósági határozathoz vezető eljárás

6. Az Ítélethez vezető munkaügyi pert a kérelmező mint felperes indította a [REDACTED] alperessel szemben, az alperes mint munkáltató **2014. június 19-i** felmondása miatt.
7. A jelen panasz szempontjából releváns tényállás szerint az alperesi munkáltató azért mondott fel a kérelmezőnek mint munkavállalónak, mert a kérelmező mint munkavállaló a **2014. június 15-én** kelt e-mailjében úgy nyilatkozott, hogy nem járul hozzá ahhoz, hogy a munkáltató a magánéletével kapcsolatosan információkat gyűjtsön, tároljon, kezeljen. (lásd Ítélet, [14] bekezdés)
8. Ezen e-mailt megelőzően a munkáltató kezdeményezésére **2014. május 28-án** a felek megbeszélést tartottak, melynek tárgyát a kérelmezővel mint munkavállalóval szembeni végrehajtási eljárások, illetve a kérelmező adósságai képezték. E végrehajtási eljárásokban a munkáltatónak a kérelmező munkabére tekintetében a végrehajtói felhívások szerint közreműködnie kellett.

9. Amint az utóbb a munkaügyi perben kiderült, a 2014. május 28-i találkozó időpontjában a munkáltatónak több hivatalos információja volt a kérelmező munkavállalóval szembeni végrehajtási eljárásokról, mint magának a kérelmezőnek, hiszen a Miskolci Járásbíróság Vh.6139/2002/24. sorszámú végzése már **2014. április 14-én** megérkezett az alperesi munkáltatóhoz. (lásd Ítélet, [10] bekezdés)
10. Való igaz, hogy a kérelmező munkavállaló a 2014. május 28-i megbeszélésen a munkáltató kérésére úgy nyilatkozott, hogy további személyes információkat fog átadni a munkáltatónak az adósságairól. Utóbbi azonban a kérelmező munkavállaló – a 2014. június 15-i e-maijében, élve információs önrendelkezési jogával – úgy nyilatkozott, hogy mégsem kíván további személyes adatokat átadni a munkáltatónak. *Nota bene* a munkáltatónak nem volt, nem is lehetett szüksége az át nem adott személyes adatokra, hiszen a munkáltatónak a végrehajtási eljárásokban csak és kizárólag a bírósági végrehajtó hivatalos közlései (felhívásai) szerint kellett, lehetett eljárnia.
11. A munkáltató felmondását a kérelmező munkavállaló 2014. június 15-i e-mail nyilatkozata váltotta ki. A munkaügyi perben egyértelműen tisztázódott, hogy a per tárgyát képező alperesi felmondás a kérelmező mint felperes munkaviszonnyal kapcsolatos magatartását jelölte meg felmondási okként, közelebbről a kérelmező mint felperes együttműködési kötelezettségének megsértését, a kért adatszolgáltatás megtagadását (vö. munkaügyi perben meghozott elsőfokú ítélet, 9. oldal, utolsó előtti bekezdés).
12. Az Ítélethez vezető munkaügyi perben a kérelmező mint felperes mindvégig állította, hogy az alperesi munkáltatónak a per tárgyát képező felmondása azért (is) jogellenes, mert az alperes megsértette a felperesnek a személyes adatainak védelméhez való jogát. A munkaügyi per – és így különösen a Kúria előtti felülvizsgálati eljárás – tárgyát lényegében az a jogkérdés képezte, hogy az alperes mint munkáltató által a felperestől kért tájékoztatás (mely tájékoztatás tartalma a felperes személyes adatait képezte) felperes általi megtagadása megalapozhatta-e az alperesi felmondást? (lásd pl. Ítélet [54]-[55] bekezdések)
13. A munkaügyi perben a kérelmező mint felperes állította, hogy az alperesi munkáltató nem volt jogosult további személyes adatokat kérni tőle, mert az alperesnek mint munkáltatónak a felperes munkabérére vezetett végrehajtási eljárásokban kogens közjogi szabályok alapján kell közreműködnie, a bírósági végrehajtó, illetve a végrehajtást foganatosító bíróság határozatai alapján, e tekintetben a munkáltató eljárása, kötelezettségeinek teljesítése *de iure* nem függ, nem függhet attól, hogy az adós munkavállaló éppen milyen adatokat közöl vagy nem közöl a munkáltatóval. Ennek megfelelően a Kúria ítélete is leszögezi, hogy a „*munkáltató a munkaviszony alapján a felperes munkabérére vonatkozó végrehajtás foganatosításával összefüggően további, a rendelkezésére álló adatokon felüli személyes adatszolgáltatást nem kérhetett: a Vht. 24. §-a, 25. §-a, 78. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezések alapján kellett a végrehajtást teljesítenie.*” (lásd Ítélet, [56] bekezdés)
14. A Kúria Ítélete az alperesi felmondást mégis jogszerűnek találta, mert szerinte a munkáltatónak gazdasági érdeke fűződött a körülmények tisztázásához (Ítélet, [57] bekezdés), és mert a kérelmező felperes a korábbi magatartásával szemben megszegte az együttműködési és tájékoztatási kötelezettségét (Ítélet, [58] bekezdés). Az Ítélet

ugyanakkor egyáltalán nem fejt ki, hogy a munkáltató számára mégis miért lett volna lényeges, miért lett volna a számára jogilag szükséges a kérelmező munkavállaló által átadni megtagadott további személyes információ. Az Ítélet tehát a munkáltató gazdasági érdekét olyan absztrakt indoknak fogta fel, amelyre a munkáltató anélkül hivatkozhat a munkavállaló személyes adatainak megszerzése érdekében, hogy ezen adatokra *in concreto* szüksége lenne a kötelezettségei teljesítéséhez vagy jogai rendeltetésszerű gyakorlásához. Az Ítélet e felfogása alkotmányjogilag helytelen, mert valamely alapjog korlátozás csak célhoz kötötten, arányosan fogadható el (lásd lentebb, V.).

IV. A panasz tartalmi befogadhatósága

15. A 3231/2012. (IX.28.) AB végzés rámutatott, hogy az alkotmányjogi panasz intézménye a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség kiküszöböléséhez biztosít jogkört, nem pedig a bírósági eljárás teljes egészének az ismételt felülbírálatára. A 3147/2013. (VII.16.) AB végzés ezzel összhangban azért utasította vissza az alkotmányjogi panaszt, mert az valójában az ügyben hozott bírósági döntések tartalmi, és nem alkotmányossági kritikáját adta.
16. A kérelmező a jelen ügyben állítja, hogy az Ítélet megsértette az Alaptörvény VI. cikk (1) és (3) bekezdéseiben biztosított, a magánélet tiszteletben tartásához és a személyes adatok védelméhez való jogát, valamint az Alaptörvény XVII. cikk (3) bekezdését, mert megtagadta a kérelmezőtől a méltóságát tiszteletben tartó munkafeltételeket. A kérelmező e jogai nyilvánvalóan az Alaptörvényben biztosított jogok, melyek sérelme konkrét alapjogsérelmet valósít meg, s mint ilyen alkotmányjogi panasz alapjául szolgálhat az Abtv. 27. § a) pontja alapján.
17. A kérelmező a jelen eljárásban tehát nem azt vitatja, hogy az Ítélet érdemben helytelen lenne (noha, magától értetődik, a kérelmező az Ítéletet érdemben is tévesnek tartja, különben – alkotmányos jogok sérelme ide vagy oda – nem terjesztené elő a jelen panaszt), nem azt állítja, hogy az Ítélet sérti pl. az Mt. 6. § (1) és (2) bekezdéseit, vagy éppen az Mt. 9. §-át. A kérelmező a jelen eljárásban azt sérelmezi, hogy a Kúria Ítélete közvetlenül és kirívón sérti az Alaptörvény VI. cikk (1) és (3) bekezdéseiben biztosított alkotmányos jogait, valamint az Alaptörvény XVII. cikk (3) bekezdését.
18. Ezen kívül a panasz befogadásának az Abtv. 29. §-ának másik, vagylagos feltétele alapján is helye van, mert a jelen ügy önmagán túlmutató, alapvető (társadalmi és) alkotmányjogi jelentőségű kérdést vet fel, nevezetesen azt, hogy **a munkáltató milyen személyes adatokat jogosult a munkavállalóitól bekérni, illetve hogy a munkavállalókat megillető információs önrendelkezési jog (melynek alkotmányjogi vetülete a magánélet tiszteletben tartásához való jog, a személyes adatok védelme és a méltóság) miként korlátozható, miként korlátozódik a munkaviszonyban?**
19. Annak eldöntése, hogy a konkrét ügyben valóban sérült-e a kérelmezőnek az információs önrendelkezési joga, már a kérdés és a kérelmező lentebb részletesen kifejtett, vonatkozó érveinek az érdemi alkotmányjogi vizsgálatát igényli.

V. Érdemi, alkotmányjogi érvelés

20. Az Alkotmánybíróság a 32/2013. (XI. 22.) AB határozatában értelmezte a magánszférához való jogot és annak viszonyát az emberi méltósághoz való joghoz. Megállapította, hogy az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdése átfogóan védi a magánszférát. A magánszféra lényege tekintetében továbbra is fenntarthatónak tartotta az Alkotmánybíróság korábbi gyakorlatában megfogalmazott – a magánélet fogalmának esszenciáját jelentő, általános érvényű – megállapítást, miszerint a magánszféra lényegi fogalmi eleme, hogy az érintett akarata ellenére mások oda ne hatolhassanak be, illetőleg be se tekinthessenek [36/2005. (X. 5.) AB határozat, ABH 2005, 390, 400.]. Az Alaptörvény II. cikk és VI. cikk (1) bekezdésében biztosított jogok védelmét az Alaptörvény XVII. cikk (3) bekezdése a foglalkoztatás vonatkozásában konkretizálja. A személyiségi jogok védelme a munkajogban – az Mt. indokolása szerint – kiemelt jelentőségű, elsősorban a munkaviszony tartalmának aláfölrendeltsége miatt. Az Mt. 10. § (1) bekezdése értelmében a munkavállalótól csak olyan nyilatkozat megtétele vagy adat közlése kérhető, amely személyiségi jogát nem sérti, és a munkaviszony létesítése, teljesítése vagy megszűnése szempontjából lényeges. {17/2014. (V.30.) AB határozat, Indokolás, [30]}
21. Az Alkotmánybíróság a személyes adatok védelméhez való jogot nem hagyományos védelmi jogként értelmezte, hanem annak aktív oldalát is figyelembe véve, **információs önrendelkezési jogként** [15/1991. (IV. 13.) AB határozat, ABH 1991, 49, 42.]. Az információs önrendelkezési jog szorosan kapcsolódik a magánszférához való joghoz, mivel az arról való döntést foglalja magában, hogy az egyén mikor és milyen korlátok között fedi fel a személyéhez köthető adatokat. Az információs önrendelkezési jog korlátozása – a magánszférához való joggal ellentétben – nem elsősorban az adat jellegéhez, hanem annak felhasználásához igazodik. Az információs önrendelkezési jog átfogóan védi az egyén személyes adatait, attól függetlenül, hogy azok hogyan jutottak az adatkezelő birtokába. {32/2013. (XI. 22.) AB határozat, Indokolás [88]–[89]} Alkotmányjogilag tehát az a lényeges, hogy a személyes adat kezeléséhez az adatkezelőnek *in concreto* legitim célja fűződik-e.
22. Az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdése értelmében „*Alapvető jog más alapvető jog érvényesülése vagy valamely alkotmányos érték védelme érdekében, a feltétlenül szükséges mértékben, az elérni kívánt céllal arányosan, az alapvető jog lényeges tartalmának tiszteletben tartásával korlátozható.*” A kérelmező munkavállaló információs önrendelkezési joga tehát az Alaptörvénnyel összhangban csak akkor (lett volna) korlátozható, ha a korlátozással szemben a munkáltató (vagy a Kúria) fel tudott volna hívni olyan más alapvető jogot vagy alkotmányos értéket, amelynek védelme érdekében a kérelmező munkavállaló információs önrendelkezési jogának feltétlen korlátozására (a jelen esetben az átadni megtagadott személyes adatok közlésére) lett volna szükség. Ilyen alapvető jogot, alkotmányos értéket a Kúria nem jelölt meg, de ilyet a jelen ügyben eleve nem is lehetett megjelölni, hiszen nem cáfolta a perben sem az alperesi munkáltató, sem a Kúria a kérelmező azon állítását, miszerint a kért személyes adatok közlése esetén sem változott volna érdemben az alperesi munkáltató jogi helyzete (éppen azért nem, mert az alperesi munkáltató vonatkozó kötelezettségeinek a teljesítése nem a kérelmező felperestől függött).
23. A kérelmező állítja, hogy a magyar jogrendben a munkavállalókat megillető – az Alaptörvény VI. cikk (1) és (3) bekezdéseiben garantált – információs

önrendelkezési jogot a munkáltató csak kifejezett, egyértelmű jogszabályi felhatalmazás alapján korlátozhatja: a munkáltató csak olyan személyes adatok átadására hívhatja fel a munkavállalókat, mely személyes adatokra a munkáltatónak a jogszabályból fakadó kötelezettségei teljesítéséhez vagy jogai rendeltetésszerű gyakorlásához szüksége van. Csak ez a jogértelmezés van, lehet összhangban az Alaptörvény XVII. cikk (3) bekezdésével, mert csak ez esetben biztosítható, hogy a munkavállaló ne kerüljön a munkaviszonyban méltatlan helyzetbe (amilyen helyzetbe a kérelmező került a jelen eljárás alapját képező tényállásban, mert nehéz anyagi helyzetéről, családi problémáiról kellett számot adnia a munkáltatójának a 2014. május 28-i megbeszélésen.) Megjegyezzük, mindezzel teljes összhangban mondja ki az Mt. 9. § (2) bek., hogy a „munkavállaló személyiségi joga akkor korlátozható, ha a korlátozás a munkaviszony rendeltetésével közvetlenül összefüggő okból feltétlenül szükséges, és a cél elérésével arányos”; az Mt. 10. § (1) bek. szerint pedig a „munkavállalótól csak olyan nyilatkozat megtétele vagy adat közlése kérhető, amely személyiségi jogát nem sérti, és a munkaviszony létesítése, teljesítése vagy megszűnése szempontjából lényeges.”

24. A kérelmező azt is állítja, hogy munkavállalóként ahhoz is alkotmányos joga volt, hogy a munkáltató által kért – szükségtelen – adatszolgáltatást azt követően is megtagadja, hogy előzetesen az adatok átadására ígéretet tett. A magánélet tiszteletben tartásához és a személyes adatok védelméhez fűződő alkotmányos jog ugyanis olyan elidegeníthetetlen jogai a munkavállalónak, melyeket a munkavállaló (a jogszabályi keretek között) önmagára nézve ugyan korlátozhat, de e korlátozást bármikor megszüntetheti.
25. A jelen panasz elbírálásakor különös figyelemmel kell lenni arra, hogy a munkára épülő magyar társadalomban (vö. Nemzeti Hitvallás, „Valljuk, hogy a közösség erejének és minden ember becsületének alapja a munka, az emberi szellem teljesítménye.”; Alaptörvény XII. cikk) a munkaviszony az egyik legfontosabb jogviszony. A dogmatikailag horizontális munkajogi jogviszonyokban a munkavállaló mint „gyengébb fél” szerződik a munkáltatóval; a munkaviszonyok teljesítése során ezért fokozottan kell ügyelni arra – és nem csak jogalkotói, hanem jogalkalmazói szinten is – hogy a „gyengébb fél” jogait, különösen alapvető alkotmányos jogait, a munkáltatók maradéktalanul tartsák tiszteletben. Az Alaptörvény normatív szabályokat tartalmaz, így a rendelkezéseit a jogalkalmazónak a magánszemélyek közötti jogviszonyokban is ki kell kényszerítenie.
26. A Kúria panaszolt Ítéletének alapvető alkotmányos hibája, hogy lehetőséget ad a munkáltatóknak arra, hogy a munkavállalók információs önrendelkezési jogát a jogszabályokban kifejezetten meghúzott kereteken túlmenően is korlátozzák, saját gazdasági érdekeikre hivatkozással akkor is, amikor a konkrét személyes adatokra az adott munkáltatónak *de iure* nincs szüksége sem a kötelezettségei teljesítéséhez, sem a jogai gyakorlásához. A munkavállalókat megillető információs önrendelkezési jog efféle relativizálása nem elfogadható, az nem egyeztethető össze sem az Alaptörvény VI. cikk (1) és (3) bekezdéseivel, sem az Alaptörvény XVII. cikk (3) bekezdésével, mert a munkavállalót méltatlan helyzetbe taszíthatja, illetve nem biztosítja számára az alkotmányos szintű jogvédelmet – a jelen ügyben ráadásul éppen akkor, amikor arra a legnagyobb szüksége lenne, a munkáltatói felmondás esetén. A támadott Ítélethez vezető munkaügyi perben eljáró bíróságok azt az alkotmányossági problémát nem értették meg, nem vették komolyan, miszerint a munkáltatónak nem

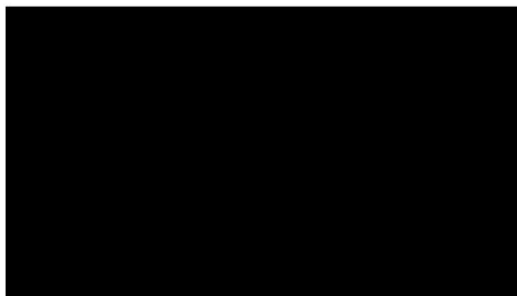
elegendő a saját gazdasági érdekeire hivatkoznia annak érdekében, hogy a munkavállalótól olyan személyes adatok átadását várja el, mely adatok átadására a munkavállalót jogszabály nem kötelezi, és azt kellett volna a munkáltatónak igazolnia, hogy a konkrét – át nem adott – személyes adatokra a konkrét ügyben a saját kötelezettségei teljesítéséhez szüksége lett volna. Azt viszont egyik eljáró bíróság sem állapította meg a munkaügyi perben, hogy az át nem adott információk nélkül a munkáltató alperes ne tudta volna a releváns kötelezettségeit megfelelően teljesíteni, vagy hogy jogos érdekei bármilyen sérelmet szenvedhettek volna.

27. Félő, hogy amennyiben a Kúria támadott Ítéletét a T. Alkotmánybíróság alkotmányossági mércével mérve nem találja kifogásolhatónak, a munkáltatók azt akként fogják értelmezni, hogy a saját gazdasági érdekeikre hivatkozással egyoldalúan tovább korlátozhatják a munkavállalók információs önrendelkezési jogát, és olyan további személyes adatokat is bekérhetnek tőlük, mely adatokra valójában nincs is szükségük a saját kötelezettségeik teljesítéséhez, jogaik gyakorlásához. A Kúria támadott határozata kinyitotta Pandóra munkajogi szelencéjét, melyet egy határozott alkotmányjogi mozdulattal mihamarabb – a munkáltatók arra épülő, visszaszokásának kialakulása előtt – be kell zárni.
28. Azt is elvi éssel kívánatos leszögezni, hogy a munkavállaló a személyes adatainak a közlését akkor is jogszerűen tagadhatja meg alkotmányossági alapon, ha az adat közlésére korábban kötelezettséget vállalt, feltéve, hogy a szóban forgó adat átadására jogszabály kifejezetten nem kötelezi. A munkavállalókat megillető információs önrendelkezési jog tehát annyiban abszolút, amennyiben azt jogszabály kifejezetten nem korlátozza.
29. A kérelmező szerint a munkavállalók jogait és érdekeit védő, hatályos magyar jogi szabályozás – jelesül az Mt. 9. és 10. §-a – alkotmányos mércével mérve is megfelelő védelmet nyújt a munkavállalók számára. A konkrét problémát a Kúria Ítélete jelenti, mely – azon túl, hogy sérti, tévesen alkalmazza az Mt. hivatkozott rendelkezéseit is – a fent kifejtettek szerint az alaptörvény-ellenesség szintjére emeli a kérelmezőt mint munkavállalót ért jogsértést.
30. A Kúria jelen panasszal támadott Ítélete tehát azért sérti az Alaptörvény VI. cikk (1) és (3) bekezdéseit, valamint a XVII. cikk (3) bekezdését, mert annak ellenére minősít jogszerűnek egy munkáltatói intézkedést (felmondást), hogy az intézkedés alapja az volt, hogy a munkavállaló élt az információs önrendelkezési jogával.

A kérelmező nem közszereplő, személyes adatai közzétételéhez nem járul hozzá.

Budapest, 2018. december 28.

tisztelettel,

Mellékletek:

- 1) az alkotmányjogi panasz előterjesztésére vonatkozó ügyvédi meghatalmazás